

mæsker os paa Statens Vegne. Det er et særdeles interessant Arbejde, vi har i Finansudvalget, men det koster Medlemmerne baade Tid og Penge, man skal være til Disposition til Samtaler, ikke blot med vore Kolleger, men — den tidligere Formand ved det — med Hundreder af Mennesker i Løbet af Rigsdagssamlingen, saa jeg synes godt, at Pressen kunde lade Finansudvalget være i Fred med vore Rejser og fritage os for en Kritik, som er fuldkommen ugrundet og utilbørlig og intet har med Sandheden at gøre. Til Slut vil jeg udtale, at jeg agter ikke at gaa ind paa Enkeltheder i Finanslovsforslaget. Der vil, som det altid sker, blive fremsat Ønsker, Henstillinger og Krav om Forhøjelser her og der. Jeg skal love, at hele det samlede Finansudvalg vil overveje alt saadant meget omhyggeligt og optage det til Drøftelse og behandle det saa sagligt og retfærdigt som muligt. Det er min personlige Glæde ved at sidde i Finansudvalget, og det, jeg efterlyste før, Samhørigheden og Fællesskabet i Arbejdet, naar Valgdagen var forbi, det har vi i Finansudvalget, og derfor kan jeg glæde mig til Arbejdet, om end det koster megen Tid.

Holdgaard: Under de Forhandlinger, der er ført her i de foregaaende Dage, har flere Medlemmer beskæftiget sig med et bestemt Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet Balance. Og det er ikke saa underligt, for det er et Spørgsmaal, som ikke blot interesserer Rigsdagsmænd, men ogsaa i allerhøjeste Grad Vælgerbefolkningen, det Spørgsmaal, hvorledes vi her fra Rigsdagens Side forvalter de Midler, vi udskriver hos Landets Borgere. For mig er der aldeles ingen Tvivl om, at det var dette Balancespørgsmaal, der var den væsentligste Aarsag til, at der blev en saa stor Valgflugt fra Partiet Venstre ved de nylig afholdte Valg.

Nu lagde jeg ganske vist Mærke til, at det ærede Medlem Hr. Martin Hansen forleden Dag gjorde Forsøg paa at forklare, at det var saa udmærket, man havde styret i de fire Aar under Ministeriet Neergaard; man havde stilet mod Balance, og jeg tror endda, det ærede Medlem vilde fortælle os, at man ogsaa havde naaet Balance, og at det hele var saa udmærket. Jeg tror alligevel, Stillingen er denne, at naar det store Fratald, den store Flugt fra Venstre kom, var det, fordi Vælgerne ikke syntes om den Administration, der var foregaaet under Ministeriet Neergaard, fordi de forstod, at der var brugt en umaadelig Masse Penge, man havde ikke nøjedes med at

bruge Kassebeholdningen, men havde ogsaa optaget store Laan. (Afbrydelse). Ja, man kan godt le deraf og tale om, at det ikke passer, som det ærede Medlem gjorde forleden Dag, til Brug i den moderate Presse Landet rundt, ogsaa ude i de Egne, hvor denne Presse er den overvejende og læses i næsten alle Hjem; men ogsaa i de Egne har Vælgerne vendt sig bort, fordi de har forstaaet, at den Tale passer jo slet ikke, at Ministeriet Naargaard har ført en saa udmærket Politik, der tog Sigte paa at bedre de økonomiske Vilkaar for Staten.

Der har gentagne Gange været nævnt to Ting til Bedring af den økonomiske Tilstand; der har været nævnt, at man skal spare, og at man skal fremme Produktionen, og det er i og for sig ogsaa meget rigtigt. Men der er nu det ved de to Ting, Spareteorien og Produktionsteorien, om jeg saa maa sige, at de kan saa let komme i Modstrid med hinanden. Dette Forhold kan derfor tit frembyde visse Vanskeligheder. Selvfølgelig har det Betydning saavel for den enkelte som for Staten, at man ikke lever over Evne, for gør man det for længe, saa gaar det jo galt til sidst. Man skal, som det gamle Ord siger, sætte Tæring efter Næring. Med Hensyn til Spørgsmaalet at spare gælder det — det er vi vel alle enige om — at spare paa de rigtige Steder, men man maa ogsaa fra Rigsdagens Side og Regeringens Side sørge for, at disse Sparebestræbelser ikke i for høj Grad gaar ud over Befolkningens velberettigede Interesser; og i den Henseende er jeg i Grunden ikke uenig med det ærede Medlem, der sidst talte. Det synes mig, at man f. Eks. fra Statsbaneadministrationens Side til Tider gaar for vidt med disse Sparebestræbelser, saaledes at de gaar for meget ud over Befolkningens Interesser.

Jeg har nogle Bemærkninger i den Forbindelse at gøre til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. Det ærede Medlem Hr. Sundbo var forleden Dag inde paa Spørgsmaalet om de Over- og Underskæringer, som Statsbanerne anlægger en hel Del af ved vore Veje, og jeg er ganske enig i den Kritik, som blev fremført forleden Dag, at mange af disse Over- og Underskæringer er uforsvarligt anlagt, med for bratte Sving og med for stor Stigning eller Fald, hvad man nu vil. Men der er mange Punkter, der kunde drages frem. Jeg kunde have lyst til at drage et saadant Spørgsmaal frem som Ledbevøgtningen.

Det har været almindeligt før, at man ved Stationerne, hvor man som Regel